

KIS LAP

MARISKA SZÜNNAPJAI. (lásd 254. l.)

BERTI ÉS BERTA.

(Folytatás.)

BERTÁCSKA most már jóformán hitte is, hogy a vén asszony igazat beszél, midőn magát hatalmas boszorkánynak mondja. Ezért tehát nem szólt többé egy szót sem, hanem könyezve lefeküdt egy csomó szalmára s csak néha-néha pillantott föl a vén asszonyra, ki most egy ócska kendőt felbontva, különféle pénzdarabokat kezdett számlálgatni, midőn pedig ezzel elkészült, egy kurta száru pipát vett elő, megtönte dohánynyal s aztán füstölt belőle, mint egy török basa.

Addig-addig nézegette és bámulta Bertácska a pipázó nőt, míg végre a fáradtság erőt vett rajta, feje hátrahanyatlott és elaludt.

Másnap korán hajnalban, még mielőtt valaki fölkelt volna a házban, a gonosz öreg asszony már talpon volt és körülnézegetett a kamrában, melyben az éjt tölték. Volt ott mindenféle, úgy látszik, arra készítve, hogy másnap a piacra vigyék eladni: vaj, turó, tej, gyümölcs; a hiszékeny és együgyű szolgáló mindezt itt hagyta, bizva az idegenek becsületében, főleg pedig, mert a zöld üveges réz karperecz egészen elbolondítá. A vén asszony tehát, látván a sok jó portékát, összeszedett vaját, turót, néhány

bögre tejet egy kosárba, mely szintén ott volt s meg egy nagy fehér kendőt is lopott hozzá

Alig hogy ezt végezte, látta, hogy Berta mozogni kezd; hamar lefeküdt és alvást szinlelt, hogy lássa, valjon mit fog Berta csinálni, lehet-e már biznia abban, hogy a kis leány nem akar többé szökni. Midőn tehát Bertácska talpra ugrott és félálmosan körülnézegetett, a gonosz nő szorosán figyelemmel kísérte minden mozdulatát.

TIZENHATODIK FEJEZET.

Az ut folytatása.

A szegény kis leány szomoruan sóhajtozott, aztán fölkelt és halkán átsétált a kamra másik végére. A vén asszony utána ugrani készült, ha az ajtóhoz közelednék, de Bertácska nem gondolt szökésre, hanem egyik ablak mellett megállott és egy madárkára bámult, mely a vaskostély közt rakta fészket s most a hasadó hajnal pirjánál reggeli dalát kezdte zöngeni. Bertácska egészen elbűvölve hallgatá a madár dalát s gyönyörködve, mosolygó arczezal állt ott, feledve minden bánatát egy perczre.

A madár hirtelen elhallgatott s a kis leány kéréleg szólt hozzá:

„Oh! dalolj még, szép madárkám! Mondd csak, nem vagy valami jó tündér, a ki meg tudnál menteni e gonosz cigányasszonytól! Oh, ha az vagy, ments meg innen!“

Ujból rákezdte a madárka a dalt

s Bertácska
hogy va
dalából,
a madárk
emelinté
pült, mir
hez és ne
kozott.
letérdelt
lyet még
s melyet
szoktak
ártatlan
gonosz as
hatotta le
mozdulni,
imáját és
kelt.

Ekko
ugrott s
utjokat
még jóíz
este kapo
annyi vol
enni az
elkészülte
ben kilop
még senk
derülten
csevegtek
kellemes
rülten sé
után.

Még
a cigány
szusan fö

„Ejn
Vissza
maradok,

s Bertácska figyelmesen hallgatózott, hogy valamit megértsen a madár dalából, de bizony hiába. Egyszerre a madárka abbahagyta dalát, megemelinté szárnyait és gyorsan elrepült, mire Berta visszatért fekhelyéhez és néhány perczig busan gondolkozott. Aztán ismét derültebb lön, letérdelt s elstutogott egy imát, melyet még otthon édes anyjától tanult s melyet Bertivel mindennap elszoktak volt mondani. Midőn az ártatlan kis leány így imádkozott, a gonosz asszonynak is majdnem meghatotta lelkét, s ez csak akkor mert mozdulni, midőn Bertácska elvégezte imáját és nyugodtabb szívvél fölkelte.

Ekkor a vén asszony is föluggrott s hamar összekészült, hogy utjokat folytassák; előbb azonban még jóízűen reggeliztek, mert az este kapott tejből és kenyérből még annyi volt, hogy alig bírták megenni az egészét. Miután ezzel is elkészültek, ovatosan és nagy csendben kilopóztak az utcára, melyen még senki sem volt látható; a nap derülten ragyogott, a madarak vigan csevegtek s minden oly szép és kellemes volt, hogy Bertácska derülten sétált az öreg cigányasszony után.

Még nem messze mentek, midőn a cigánynő hirtelen megállt és boszszusan fölkiáltott;

„Ejnye, mily ostoba voltam! Vissza kell térnünk. Az az én itt maradok, te pedig szaladj vissza oda,

ahol háltunk és hozd el azt a szép kis bögrét. De siess és vigyázz, hogy meg ne lássanak.“

„Miféle kis bögrét?“ kiáltott Berta csodálkozva.

„Azt, a melyikből a tejet ittuk. Nos ne bámulj, hanem siess érte, szükségem van reá s ott feledtem.“

„De hiszen az a bögre nem a miénk!“ szólt Berta, nem mozdulva helyéből.

„Mi gondod reá? Menj és hozd el!“ szólt a vén asszony fenyegető hangon.

„Nem megyek!“

„Nem-e? Nem mégy, mikor én parancsolom, hogy menj? Tüstént indulj, mert különben kikapsz.“ kiáltott a cigánynő dühösen.

De Bertácska nem mozdult s még akkor is bátran szembe nézett, mikor a gonosz nő ütésre emelé öklét.

„Fogsz-e menni?“ kérdé a vén asszony. „Vagy verést akarsz kapni?“

„Nem, nem megyek! Az lopás volna, ha elvenném azt a bögrét; az nem a miénk. Én nem megyek érte.“ szólt bátran a kis leány, de csakhamar megbánhatá, mert a gonosz nő nagyot ütött reá s szegény Bertácska hangosan sirva fakadt. Ekkor egy közeli ház ablaka megnyílt s egy férfi kemény hangon kiáltott ki:

„Hallod-e te vén boszorkány! Ne bántsd többé azt a szegény gyermeket, mert ha én kimegyek az utcára, megbánod. Takarodjatok innen!“

A cigánynő ijedten kapta meg Bertácska kezét és szaladt vele el a faluból oly gyorsan, hogy a szegény kis leány alig birt lépést tartani; de mégis örült, hogy a bögrelopást sikerült kikerülnie. A cigánynő nem is erőszakolta tovább; látta, hogy erőszakkal nem boldogul a kis leánynál s hogy ez inkább eltür

verést és kinzást, hogysen olyat tegyen, a mit rosznak, bünösnek gondol.

„Majd máskép fogok ki rajta,“ gondolá a gonosz nő. „Majd csel-lel belekeverem valami lopásba s ha egyszer részt vett egyben, részt vesz többen is.“

Ezalatt pedig Bertácska épen

LACZI SZÁNKÁZTATJA MARISKÁT. (lásd 255. l.)

az ellenkezőt gondolta s nagy örömmel mondogatá magában: „Azért sem! Nem leszek tolvaj! És ő nem fog rá kényszerithetni, ha én nem akarok! Én pedig nem akarok! Soha sem!“

Ekkor a cigánynő, mintha el-

találta volna Bertácska gondolatait, hirtelen megszólítja;

„Most még egyszer kérdem, fogod-e ezentul azt tenni, a mit parancsolok? Igen vagy nem? Tudod, hogy én boszorkány vagyok s tehetek veled, a mit akarok.“

„Azért
tett, hogy
Berta.

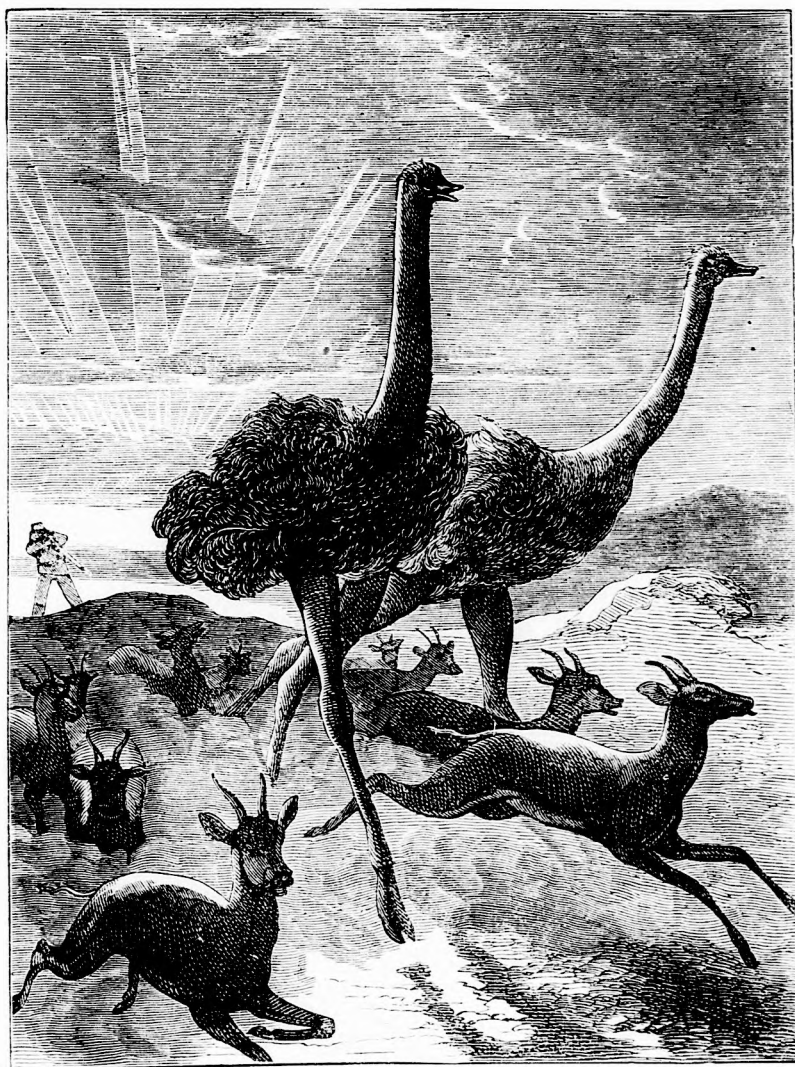
„Csak

mindazt,
dolgod les
megint a
tatlak s

„Azért még sem kényszerítet-
tett, hogy a bögrét ellopjam,“ felelé
Berta.

„Csak az a paraszt közbe ne

szólt volna, majd láttad volna! Ha-
nem most még egyszer mondom,
hogy ha nem engedelmeskedel, agyon-
verlek ; de ha szépen megteszed

STRUCZVADÁSZAT AFRIKÁBAN. (lásd 255. l.)

mindazt, a mit mondok, akkor jó
dolgod lesz és én cigányleányból
megint a régi Bertácskára változ-
tatlak s visszaadlak mamádnak “

„Oh! tegye ezt! kérem!“ zo-
kogott a kis leány. „Mindent, min-
dent megteszek. csak kedves mamám-
hoz és Bertimhez visszatérhessek!“

„Nos, majd meglátom, mit tehetek. Ha jól viseled magad, visszaviszlek; de nem most mindjárt. Előbb látogatást teszünk rokonaimnál, kik sátrak alatt laknak és olyan fekete bőrűek, mint te meg én. Van ott sok kis fekete leányka, majd játszhatol velök.

„De én nem akarok közéjük menni.“ kiáltá Berta hevesen. „én haza akarok menni mamámhoz!“

„Jó, jó! az is meglesz, de csak ha jól viseled magadat és nem feleségsz. Ugy is hiába beszélsz, azt láttad, senki sem hiszi neked, hogy nem vagyok nénéd, mert én boszorkány vagyok s az emberek azt hiszik, a mit én akarok. Ha tehát jót akarsz magadnak, nevezd engem nénédnek. Addig nem is kapsz egy harapást sem emmi, míg ezt nem mondod.“

Berta nem felelt; némán haladtak tovább a mezőkön át, míg végre déltájban egy esinos helyecskére jutottak, hol egy fa árnyékában hűs forrás fakadt a földből. Itt a czigány nő leült s készült ebédet főzni. Bertácska roppant fáradt volt a hosszú gyalogolástól s lankadtan dőlt a pázsitra, nem törődve azzal, mit csinál a czigány nő. Ez sem gondolt most a kis leánynyal, hanem összehordott száraz galyakat, tüzet gyújtott s egy bögrében főzni kezdte az éji szállásról lopott húst, egy másikban pedig tejet forralt, aztán kenyeret piritott hozzá.

(Folytatása következik.)

NEHÁNY SZÓ OROSZORSZÁGRÓL.

Bizonyosan többször hallottatok már szólni a muszkákról, vagyis oroszokról, kik Európának legnagyobb országát lakják. Roppant területek vannak ott még jóformán lakatlanul s az utazás nagyon nehéz, mert még kevés vasut van s közönséges kocsival nem napokig, hanem hetekig alig lehet kijutni a roppant birodalom belsejéből a határig.

Az orosz nép még nagyon tudatlan; mikor egyik-másik vidéken először építenek vasutat, a parasztok odagyűlnek és bámulják a munkát; de mikor a vonal készen van, feléje sem néznek többé. Néhány év előtt egy faluban a vasuti mozdony dőbörgésétől és füstölésétől úgy megijedtek a jámbor parasztok, hogy lélekszakadva szaladtak a templomba: „itt a gonosz szellem!“ kiáltásokkal, aztán sokáig tanácskoztak, mit tegyenek az ördög ellen, mert szentül hitték, hogy a vasuti mozdonyban az ördög lakik.

Elhatározták tanácskozásuk után, hogy a templomból valamennyi szent képet kiviszik a vasutra s majd mikor jön az „ördög“, elébe tartják.

Ugy is tettek. A sinekre ültek s ott, kezeikben tartva a szent képet, várták az ördögös gépet. A vonat meg is érkezett s a mozdony-

vezető
emberek
tudta m
fátyyel
berek c
ról s
renesétl
totta a
meggyöz
képeikt
hazamer
gott. D
tett a l
ról, mi
vonat
adatott
megállí
jámbor
vonulta
mökre
már az
nem kö
sietségg
külniök

Ne
hogy o
erdőkb
mulats
séges
kasoka
elszapo
berek,
hatnán
vadász
részint

Eg
jól föl
látva

vezető már távolban látta, hogy emberek ülnek a sineken. Nem tudta mire vélni a dolgot. Jelt adott fűtytyel és zászlóval, de azon emberek csak nem távoztak a sinekről s a mozdonyvezető, hogy szerencsétlenség ne történjék, megállította a gépet. A parasztok, azon meggyőződésben, hogy az ő szent képeiktől ijedt meg az ördög, szépen hazamentek s a vonat tovább robogott. De a mozdonyvezető jelentést tett a kormányzónál e furcsa esetről, mivel számot kellett adnia a vonat elkéséséről. Aztán parancs adatott ki, hogy jövőre nem szabad megállítani a gépet. Midőn tehát a jámbor parasztok másnap megint kivonultak a képekkel, nagy ijedelmökre látták, hogy bizony most már az „ördög“ nem ijed meg, hanem közéjük robog, úgy hogy nagy sietséggel kellett a sinekről menekülniök, nehogy elgázoltassanak.

Nevezetes Oroszország arról is, hogy ott tömérdek farkas tanyáz az erdőkben. A farkasvadászat ott nem mulatság, hanem mulhatlanul szükséges intézkedés, mert ha a farkasokat nem pusztítanak, azok úgy elszaporodnának, hogy sem az emberek, sem a házi állatok nem járhatnának bátorsággal a mezőkön. A vadászat részint hajtókkal történik, részint pedig a következő módon:

Egy csapat vadász összegyűl és jól fölfegyverkezve és fejszékkel is látva, az erdőbe megy. Itt alkal-

mas helyen egy kunyhót építenek és pedig úgy, hogy az négy erős karón jó magasan függ a levegőben és csak létrán lehet beléjutni. Este a vadászok fölmásznak, a létrát maguk után fölvonják s aztán egy báránycát vagy egy malaczt összekötözött lábakkal kiakasztanak a kunyhó alá. A bárány vagy malacz persze mekeg vagy sivalkodik s ez éjjel messze hangzik a csendes erdőben; a farkasok csakhamar odagyűlnek s mikor már sok van együtt, a vadászok a kunyhóból szaporán tüzelnek közéjük. Egy két óra múlva újból kezdik s így egy éjjel gyakran három-négy száz farkast elpusztítanak.

Medvékre is vadásznak, de leginkább csak télen. A medve a hó alá rejtőzve aluszsza át a telet s csak egy kis lyuk a hóban árulja el jelenlétét. Ha a vadászok ily lyukra akadtak, hosszú poznát dugnak be s fölverik a medvét, mely aztán dühösen előront és neki megy a vadászoknak; de mivel rendszeren nyolcz-tíz vadász megy együtt, maczkó koma mindjárt kiléptekor több golyót kap bőrébe és összeroskad. Ritkán történik, hogy megsebesít valakit. Csak ha egymagában merészkedik valaki medvevadászatra, akkor veszedelmes a dolog, mert ha a lővés nem találta halálosan, akkor a medve szörnyű dühvel ront a vadászra és szétmarczangolja.

„NAGY VOLT AZ ÖRÖM A POMPÁS KARÁCSONYFA KÖRÜL... (lásd 255. l.)

MARQUEZASI BENSZÜLÖTT.

Tarka ember áll előttünk,
Azt hinnétek ki van festve,
Gombostükkal kiszurkálva
Fejétől az egész teste.

Csinos képek, csinos rajzok
Takarják a hátát, mellét,
Nincs oly szabó, aki reá
Akaszthatna ékesb mentét.

Megnézheted figyelemmel,
Szebb szőnyeget sohszem láttál,
Házak, rétek, történetek
Boritják a lábát, vállát.

Ügyes emberek karczolták,
Erős legény, ki kiállta,
Türelemben az embernek
Kerek földön nincsen párja.

A KIS MAKI VISELT DOLGAI.

(Képpel a 252. l.)

A kis Maki vidáman élt,
Ura közelében,
Evett, ivott, gondtalan élt
Minden volt bővében.

Maki betyár, vére heves
Nem fér meg bőrében,
Hátha egy s mást elkövetne
Csakugy hevenyében.

Egyszer ura eltávozik,
S messze megy el tőle,
Maki maga marad az ur,
Hejh! mi lett belőle!

Leszakítá lánczát gyorsan,
Futkároz alá s fel,
Tánczol, ugrál, kapaszkodik
Helyet sehol nem lel.

Bemegy az élés kamrába
Feltöri a zárat,
Először az almának ront,
A többi még várhat.

Alma édes, jól is esnék,
De a rák mellette,
Ollójával farkon csipi
S izét felejtette.

Majd csak ismét kedve szóttyan,
Egy üveget ránt le,
Nem is nyugszik amig gyomrát
Le nem önti véle.

Az üvegben égett-bor volt,
Erős, süti gyomrát:
Maki ordit, jajveszékel
Már látja halálát.

Visit, jajgat, tova szalad
Másik helyen száll meg,
Teás kannát kaparja le, —
Forró tea éget.

A forró víz reá ömlött
Leperzseli bőrét,
„Ez a gazda, gonosz gazda
Mit tart ilyen lórét?”

Mondja Maki s tovább mondja.
„Most látom halálom,
Amit tettem, amit ettem
Hejh be nagyon bánom!”

Amit megbánt, azt azonban
Nyomban elfelejti,
Kertbe siet és a mézet
Igyekszik megenni.

Ujabb csapás: egy nagy rakás
Méh úgy neki esik,
Szegény Makit isten bizony
Majd hogy meg nem eszik.

Száz helyt vérzik, úgy oda van
Csakhogy le nem roskad,
Tovább nem megy, mindössze is
Megpihenni óhajt.

Egy bokor hüs árnyékában,
Talál nyugodalmat,
Szabadságra dehogy vágyik
S nem kíván batalmat.

A szabadság akkor üdvös,
Ha jól felhasználjuk,
Nyakát szegi esztelennek
Ezt nem egyszer látjuk.

JÓ
esak ar
dott be
— így
mégis
Gyakra
birta
dudolga
Eg

esett,
napig
ki nap
fütöré
a beto
dalolga
kedv fe
nem vé
nak a
kérdé:

„M
hogy v
kedvbe
„H
van, h
„S
ez?”

„A

JÓ SZERIVEL TÖBBRE JUTUNK.

SZIVESI Gergely becsületes mesterember, és pedig cserépfedő volt egy kis városban. Szegényes lakása, egyszerű ruházata és nagyon mérsékelt életmódja volt, mert keresete bizony épen csak annyira rugott, hogy meg tudott belőle élni. És Gergely koma — így hívta az egész helység, — mégis a legboldogabb ember volt. Gyakran úgy elfáradt, hogy alig bírta kezét-lábát, mégis vigdalt dudolgatott.

Egyszer valami nagyobb baja esett, le kellett feküdnie és több napig ágyban maradnia. Az orvos, ki naponként meglátogatta, mindig fityörészve vagy dudolgatva találta a beteget s biztatta, hogy „csak dalolgasson, Gergely koma, a jó kedv felér az orvossággal is.“ Hanem végre mégis föltűnt az orvosnak a dolog s egyszer kíváncsian kérde:

„Mondja csak, Gergely koma, hogy van az, hogy magát mindig jó kedvben látjuk, még ha beteg is?“

„Hát kedves doktor ur, az onnan van, hogy jó szerivel többre jutunk.“

„Szép, szép, de hát mit jelent ez?“

„Azt nem nehéz elbeszélni, s ha

akarja, el is beszélem, bár nem nagyon szeretem, mert rólam magamról van szó.“

Ezután elmondta Gergely koma, hogy ő egyetlen gyermeke volt szüleinek, kik igen jámbor, istenfélő és szorgalmas munkás emberek valának. Nem éltek épen szegénységben, de becsületesen dolgozniok kellett napi kenyérökért s az apa, midőn a munkából hazajött, mindig a kis Gergelylyel foglalkozott, tanította őt, jó példákat mutatott neki s midőn Gergely már nagyobbaeska lett és iskolába is járt, estenként mindig együtt tanultak. Az apa mindent megtett fia javára, de Gergely is igyekezett szorgalom és engedelmeség által meghálálni szülei jóságát.

Volt a városka közelében egy folyó s ide Gergelyt elvitte apja fürödni és megtanította uszni; egyuttal azonban figyelmeztette egynemely helyre, hol veszedelmes örvény lappangott s hova nem szabad közelélni.

Gergely jó meleg nyári napokon nagyon szeretett a hűs patakban uszkálni és egy ideig ügyelt is atyja tilalmára, nem ment közel az örvényes helyekhez. Hanem egy napon több pajkos pajtásával fürödvén, megfélekedezett atyja tilalmáról s odauszott a veszedelmes helyre, — és majdnem életével bünhődött; eszmélet nélkül huzták ki az örvényből, haza vitték és ágyba fektették. És ezen idő alatt ismerte

(Folytatás a 251. lapon.)

A KIS MAKI VISELT DOLGAI. (lásd 250. l.)

TEMPLOM A HEGYEK KÖZT. (lásd 255. l.)

(Folytatás a 251. laphoz.)

csak meg tökéletesen édes anyja szeretetét. Félig behunyt szemekkel nézte, mily gyöngéden gondoskodik fölötte a jó anya, mily zajtalanul jár-kezel, hogy óvja minden zaj ellen, és soha egy szemrehányó vagy dorgáló szót sem mond neki. Engedetlenség volt, majdnem vízbe fult s anyja sokkal inkább örült menekülésén, hogysem haragudni tudott volna. Gergely majdnem kellemes dolognak találta így betegnek lenni.

Néhány nap múlva jobban lett, de még nem volt szabad fölkelnie az ágyból. Egy este szülei ott ültek a szobában s azt hívték, hogy Gergely alszik, épen róla kezdtek beszélni. De a fiú nem aludt s jól hallotta, midőn apja mondá :

„Én szigoruan megtiltottam neki, hogy az örvény közelébe menjen, s mégis megtette. Ez engedetlenségért szigoru büntetést érdemel s mihelyt teljesen fölgyógyul, meg is kapja. Nem lesz többé kedve engedetlenkedni s magát bajba vinni, minket szomorítani.“

„Igaz, hogy nem helyesen cselekedett,“ felelt az anya, „de lásd, már eleget szenvedett szófogatatlanságáért, s azt hiszem, ez uttal nem szükséges többé büntetni; jövőre bizonyosan nem is fog ilyesmit elkövetni. Bocsássuk meg neki és próbáljuk meg, hátha jó szerivel többre jutunk.“

„Talán igazad van asszony; próbáljuk meg, talán jó szerivel többre jutunk.“

Gergely ugyancsak örült, midőn az ágyban a dolgok ilyen fordultát hallotta; de szívére is vette a dolgot és ő is minden tetteben azt vette irányadoul, hogy „szép szerivel többre jutunk.“ Mindenki szerette őt, mert mindig nyájas, szives, jó kedvű volt s nem csak szóval, de tettel is követte a helyes elvet.

ANIKÓ.

Tiszta mint a
völgy patakja,
Egészséges az
alakja,
Páratlan a nyá-
jassága
Szép pirosló arc-
rózsája,
Fürge mint a hűs
patakba
Forgolódó kis ha-
laeska,
Ártatlan mint a
galambka
Szorgalmasabb
mint a hangya
Pontosb a torony
óránál

Jobb szívé az anygalkánál,
Kérdezitek: ki e jó? —
Biz ez a kis Anikó.

MARISKA SZÜNNAPJAI.

(Három képpel.)

A tanév vége felé közeledett, a nevelő intézetben megfeszített szorgalommal tanultak a leánykák, hogy sikerrel átessenek a szigoru vizsgálaton. De egyik sem tanult oly

buzgón, még a tanítványt szüleitől a kedvezmény hónapon a ban, a alatt elő a szünidő telen haza rácsonyko az öröm (lásd a 24 ságos volt öcsese ny simára fag de mindez riska a neki a na adjon a p fog kert virágokat, mulatva d Maris mondhato dog, mint dolgozott nek büsz eredménye

STRUCZ

A nag hosszú láb könnyü va kik a struc pénzért Eu gyon félén

buzgón, mint Mariska, ki ezuttal még a tavalyinál is kitünőbb bizonyítványt akart hazavinni, mert szüleitől a szünnapokra egy különös kedvezményt akart kérni. Tíz hosszú hónapon át volt Mariska a városban, a növelében s az egész idő alatt előre örült annak, a mit majd a szünidő alatt mivelni fog otthon; télen hazavitték ugyan egyszer, karácsonykor s akkor is nagy volt, az öröm a pompás karácsonyfa körül (lásd a 248 l.) s nem kevésbé mulatságos volt, midőn a szánkóban Laci öcsese nyilsebesen továröpité őt a simára fagyott tavon; (lásd a 244. l.) de mindezeknél szebbet gondolt Mariska a nyári napokra: azt, hogy neki a nagy kertből egy kis darabot adjon a papa s abban ő aztán maga fog kertészkedni és tenyészt szép virágokat, ás, kapál, gyomlál és mulatva dolgozik egész nap.

Mariska terve sikerült is és mondhatom, senki sem volt oly boldog, mint ő, midőn kis kertjében dolgozott (lásd a czimlapon) és szüleinek büszkén mutathatá munkája eredményét.

STRUCZVADÁSZAT AFRIKÁBAN.

(Képpel a 245. l.)

A nagy afrikai pusztákon tanyázó, hosszú lábú struczmadarakra nem oly könnyű vadászni, mint azok szeretnék, kik a strucz szép tollait gyűjtik s drága pénzért Európába küldik. A strucz nagyon félénk és óvatos és hosszú lábaival

nyilsebesen szalad a sik pusztán; szárnyai nagyon kicsinyek s ezért röpködni nem is tud. Az arabok biznak ugyan pompás lovaik gyorsaságában és kitartásában s addig üldözik a struczot, míg ez végre ellankad és könnyen megölhető. Hanem a vadászat ezen módja nagyon fárasztó s ezért többnyire lesbe állanak a vadászok s bizton ezélezva, golyóval terítik le. A strucz szép tollai ékítésül nagyon kerestetnek.

TEMLOM A HEGYEK KÖZT

(Képpel a 253. l.)

A sik alföldön messzire ellátszik a falu templomának tornya, mert mért-földekre nincs ennél magasabb tárgy: a hegyes-bérezes felföldőa másként van. Ott a Kárpátok szirtei alatt a templom sokszor oly eltűnő kicsinység, mint az alföldön egy hangyaboly s nem hogy messziről észre lehetne venni, hanem sokszor csak akkor látja az ember, mikor jóformán már — benne van.

RIMES KÖZMONDÁSOK.

A ki megyen, halad,
A ki késik, marad.

A kinek oka van,
A beszél okosan.

Példát adni jóság.
Venni nagy okosság.

A ki rózsából ágyat vet,
A tövissel alkudják meg.

Nem birt menni az asztagra
Fölebredt a béleszagra.

A KIS HATALMAS.

Nagy kényesen, és begyesen
Lépeget be a kis vitéz,
Oldalán kard, vállán puska
Senkire csak reá se néz.

Háromszegletű a csákó,
Szemig van fejébe nyomva,
A mint belép, el is rémül
Minden gyermek tüstént, nyomba.

Egyet fordul, nagyot mordul,
Tollas sisak csakugy susog,
Minden ami körülte van,
Mellette nagy félve kullog.

Némelyik, ha bátorabb lesz
S végül mégis közeledik.
Nagyot ugrik, ugat egyet
És fogát mutatja nekik.

A gyermekek tova futnak,
S onnan integetnek felé,
Nem biztosak, a kis vitéz:
Nem harap kezökbe belé?

ÁRVA-LÁNYKA.

Nincs czipője, harisnyája
Egész világ a hazája;
Árva gyermek, árva lánynak
Ez a sorsa akár hánynak.

Szegény lányka olyan árva,
Apját, anyját várva várja,
Nem akarja el is hinni,
Hogy vele nem gondol senki.

Haja össze-kuszáltan lóg
Pótolja a nyakba valót,
Betakarja gyöngye vállát,
Igy óvja meg a kis árvát.

Ha vihar jő, eső esik,
Néhol még be sem eresztik,
Megvonul az eresz alatt,
S ha kiderül tovább halad.

Lábát sértik a tövissek,
„Oh! emberek segítsetek!
Te, te áldott jó istenke
Vedd az árvát kegyelmedbe!”

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡